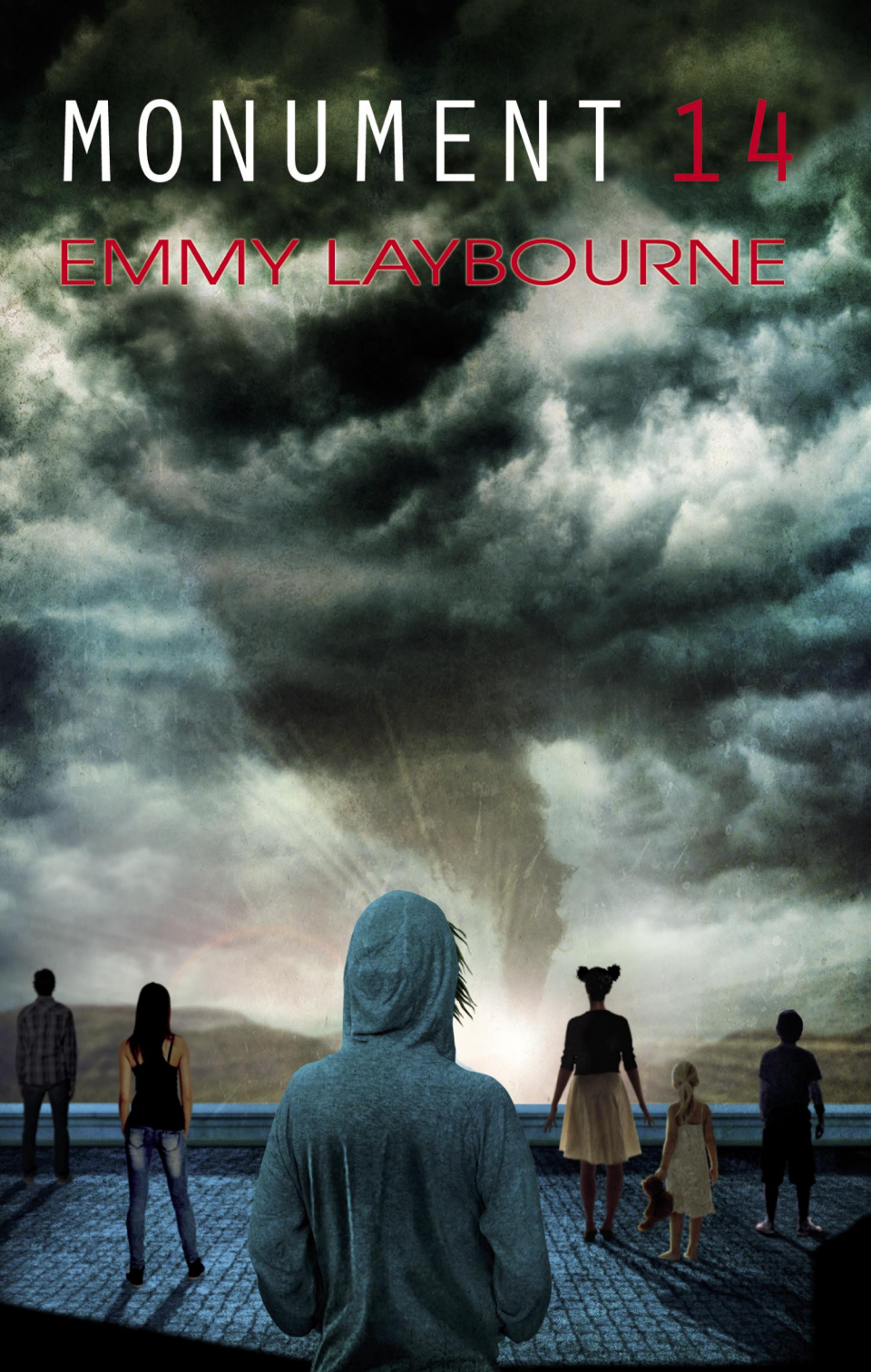

MONUMENT 14

EMMY LAYBOURNE

MONUMENT 14

PRAHA 2013

Přeložila: **ZUZANA LALÍKOVÁ**

Emmy Laybourne: Monument 14
Vydání první
Copyright © 2012 by Emmy Laybourne
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2013 jako svou 1779. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Monument 14
vydaného nakladatelstvím Feiweil and Friends Book,
an Imprint of Macmillan, New York (USA), v roce 2012
Český překlad © 2013 Zuzana Lalíková
Odpovědná redaktorka Renata Heitelová
Korektorka Marie Kejvalová
Přebal a vazba © 2013 Ricardo a Baronet
Design a ilustrace na přebalu © 2013 Kathleen Breitenfeld a Rich Deas
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-1èì-ě

BARONET
Praha 2013

EMMY LAYBOURNE

MONUMENT 14

KABINKY

PŘEVLEKACÍ

VLAK

PÁNSKÉ
ODĚVY

ODDĚLENÍ
ELEKTRONIKY

DÁMSKÉ ODĚVY

OBUV

KNIHY

HRAČKY

CHLAPECKÉ
ODĚVY

DÁRKOVÉ
PŘEDMĚTY

POHLEDNICE

DÍVČÍ
ODĚVY

DOPLŇKY A BÍŽ

PRVNÍ POMOC

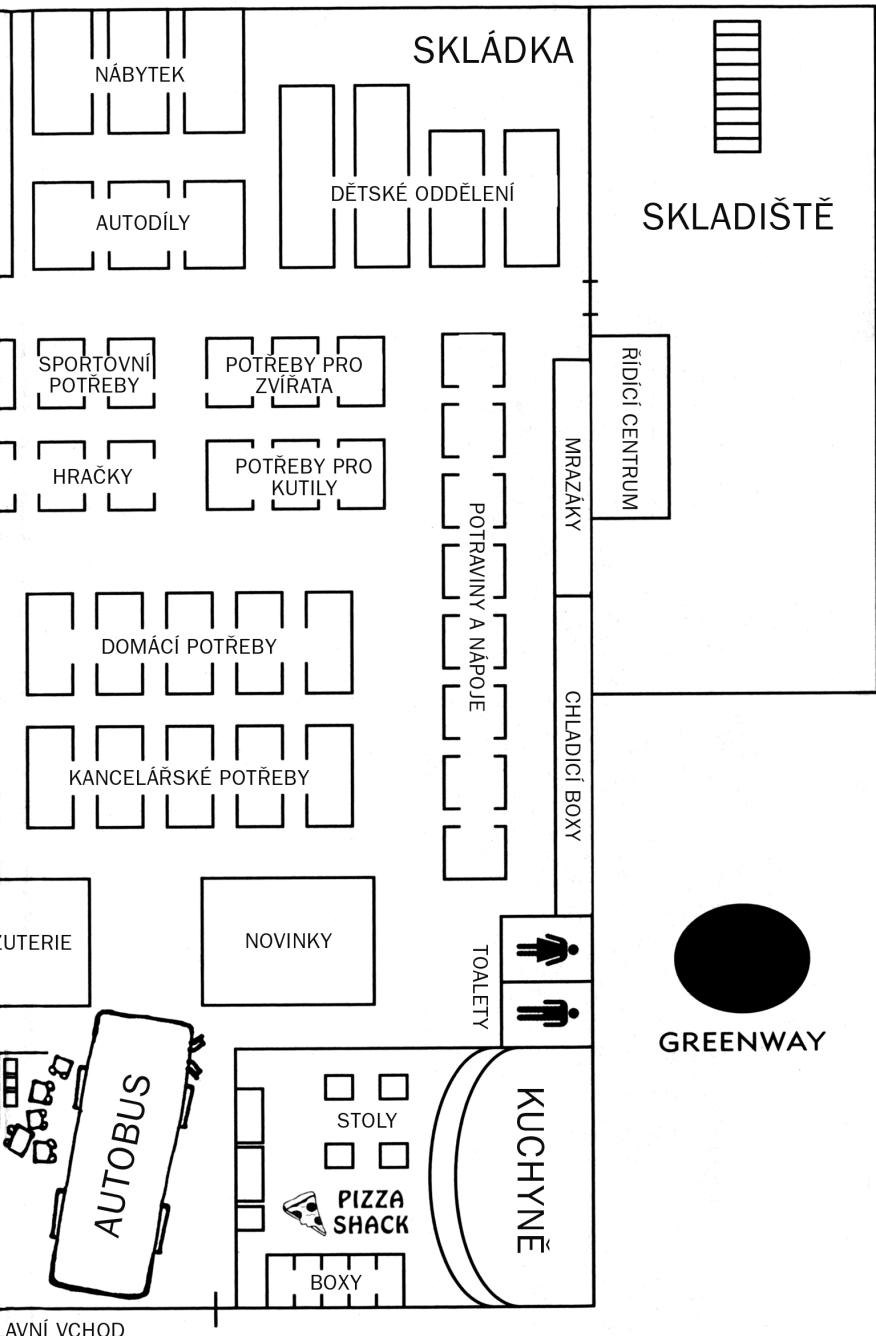
KOSMETIKA

LÉKÁRNA

SLUŽBY ZÁKAZNÍKŮM

POKLADNY

NÁKUPNÍ VOZÍKY

HLAVNÍ VCHOD

MÉMU BRATROVI

Poděkování

Srdečné díky patří mé agentce Susanně Einsteinové, která mě podporovala od chvíle, kdy jsem se jí svěřila s prvním nápadem na příběh, až po konečné vydání, které se právě chystáte číst. Jean Feinwelové, mé editrice a vydavatelce. Děkuji ti za tvou vizi a odhodlání udělat z M14 tu nejlepší knihu, jakou mohla být. Jsem velice šťastná, že jsem mohla pracovat právě s tebou. Holly Westové, děkuji ti za to, že tuto knihu tak miluješ a tolik ji opatruješ.

Obrovské díky také patří Gregorymu Casimirovi a Vinny z Targetu za to, že se se mnou podělili o interní informace a know-how. A děkuji také chlapeckému skautskému oddílu ze severního New Yorku, se kterým jsem se setkala na večeri pod širým nebem v Colorado Springs. Jen díky vaší otevřenosti, moudrosti a upřímnosti jsem se rozhodla, že Niko bude skaut. Doufám, že takový, na nějž budete hrdí.

Také bych ráda poděkovala Jane a Bobovi Stineovým, kteří mi kdysi dávno dali příležitost napsat úplně první knihu. Billu Giffordovi, Terryemu Culletonovi, Ri-

chardu Waltrovi a Howardu Suberovi, kteří mě toho tolik naučili, a já chci, aby věděli, co pro mě znamenají.

Marině Dominguezové, bez níž bych se nedokázala vrátit ke kreativní práci, kdyby mi nepomohla s mými dětmi.

Děkuji svým betačtenářům: Amy Bailyové, Cate Bailyové, Andrewu Bairovi, Kristin Bairové, Wendy Shankerové a Kevinu Maherovi, a také svým stále věrným čtenářům: Kitu a Gerry Laybourneovým (svým rodičům).

Děkuji Patricii Hasegawové a skupině Parent Your Dream. Bojovníkům. A divadelní skupině Heartless Floozies. Mé podpůrné e-mailové skupině (jak se ukázalo, mám ji). Jsem neskutečně šťastná, že vás všechny mám!

A Gregovi, za to, že jsi můj advokát a můj hrdina.

1. KAPITOLA

KROUPY

VAŠE MATKA NA VÁS KŘIČÍ, ŽE NESTIHNETE AUTOBUS. VIDÍ, JAK SE blíží ulicí. Nezastavíte se a neobejmete ji, neřeknete jí, že ji máte rádi. Nepoděkujete jí, že je hodná, laskavá a trpělivá máma. Jistě že ne – jen seběhnete schody a utíkáte na roh ulice.

Kdybyste ale věděli, že je to naposled, co mámu vidíte, nejspíš byste si přáli, abyste se zastavili a všechny ty věci udělali. Možná i za cenu, že vám autobus ujede.

Ale autobus se už blížil, tak jsem se rozběhl.

Sbíhal jsem příjezdovou cestou a za sebou jsem slyšel mámu, jak křičí na mého bratra Alexe. Autobus, kterým měl jet on, už přijížděl ulicí Park Trail Drive, hned za tím mým. Jeho autobus jel na minutu přesně v 7:09. Můj měl přijet v 6:57, ale téměř pokaždé se opozdil, jako by i řidič souhlasil s tím, že vyzvednout děcka před sedmou ráno není fér.

Alex běžel hned za mnou a podrážky našich bot svorně v jednom rytmu dusaly po betonu.

„Hlavně nezapomeň,“ křikl, „že po škole jdeme do Armády spásy.“

„Jo, jasně,“ odpověděl jsem.

Řidič mého autobusu nalehl na klakson.

Občas jsme po škole zašli na skládku a hledali staré spotřebiče. Kdysi jsem Alexe vozil autem, ještě předtím, než se z benzínu stalo nedostatkové zboží. Pak jsme přesedlali na kola.

Také jsem ho vozíval do školy. Ale kvůli nedostatku benzínu všichni z naší školy, dokonce i čtvrtáci, jezdili autobusem. Vlastně to tak i nařizoval zákon.

Vyběhl jsem schody autobusu.

Za sebou jsem slyšel paní Woolyovou, která snad už od pradávna řídila autobus se žáky základní školy, jak sarkasticky děkuje Alexovi, že se k nim obtěžoval připojit.

Paní Woolyová byla v našem městě váženou osobou. Postavu měla mohutnou jako medvěd grizzly, vlasy připomínaly dráty, páchla jako popelník a svůj slovník se nesnažila nijak kočírovat. Byla svému autobusu naprosto a bezpodmínečně oddaná, což se nedalo říct o každém.

Na druhou stranu řidič mého autobusu, který vozil studenty ke střední škole, byl morbidně obézní a naprosto zapomnění hodný. Pan Reed. Jediné, co si o něm člověk zapamatoval, bylo, že ranní kafe pije ze staré zavařovačky.

I když bylo takhle brzy ráno, na zadní sedačce už seděl Jake Simonsen, fotbalový hrdina a nejoblíbenější kluk ve škole. Jake se před rokem přistěhoval z Texasu. Už tehdy v místě svého bydliště, kde je fotbal považovaný za krále sportu, byl Jake hvězda, a za dobu, co je na naší škole, si postavení nejen udržel, ale ukázal, že je v něm mnohem víc.

„Jak vám říkám – prodejnost!“ sděloval právě Jake ostatním. „Na mojí starý škole holky na zápasech prodávaly popkorn a sušenky a pečený brambory, co dělaly na grilu. Na každém zápase je prodávaly. Vydělaly snad milion dolarů.“

„Milion dolarů?“ zopakovala Astrid.

Astrid Heymanová, nejlepší plavkyně ve školním týmu, všemi pohrdající bohyně, holka mých snů.

„I kdybych si tím mohla vydělat milion dolarů, rozhodně bych nepřestala s vlastním sportem, abych dělala šaška fotbalovému týmu,“ řekla.

Jake se na ni zářivě usmál.

„Ne šaška, zlato, ale baviče.“

Astrid praštila Jakea do paže.

„Au,“ postěžoval si, ale křenil se. „Bože, ty máš páru. Měla by ses dát na box.“

„Mám čtyři mladší bratry,“ odpověděla, „boxuju už od malička.“

Zapadl jsem na sedačku a snažil se popadnout dech. Opěradla borovicově zelených sedaček byla tak vysoká, že když jste se trochu shrbili, skoro jste za nimi zmizeli.

Sklonil jsem se. Doufal jsem, že nikdo nebude komentovat mé dobíhání. Astrid si ani nevšimla, že jsem nastoupil, což bylo plus i minus zároveň.

Za mnou se Josie Millerová a Trish Greensteinová dohadovaly kvůli plánu na podporu práv zvířat. Byly něco jako hippie aktivistky. Ani jsem je vlastně neznal, jen v šesté třídě jsem s nimi dobrovolničil. Chodili jsme od domu k domu, pomáhali jsme s kampaní Coryho Bookera. Docela jsme si to užili, ale od té doby jsme si neřekli ani ahoj.

Nevím proč. Tohle s lidmi udělá střední škola.

Jediný, kdo si mého nástupu do autobusu všiml, byl

Niko Mills. Naklonil se ke mně a namířil prst na moje boty – ve smyslu „Na co bych se namáhal mluvit“ – jen ukázal. A tak jsem shlédl a, no jasně, měl jsem tkaničky rozvázané. Zavázal jsem si je a poděkoval. Strčil jsem si do uší sluchátka a zapnul minitabket. Nikovi jsem neměl co říct a soudě podle toho, jak na moje boty ukázal, on na tom byl úplně stejně.

Co jsem slyšel, Niko žije se svým dědou v chatě v předhůří Mount Herman, jídlo si musí ulovit, nemají zavedenou elektřinu a místo toaletáku používají divoké houby. Prostě něco takového. Lidi říkají Nikovi „Statečný lovec“, přezdívkou, která mu vzhledem k jeho postoji, štíhlé pevné postavě, tmavé pokožce, hnědým očím a hnědým vlasům dokonale sedne. Nosí se s hrdoostí, jakou získáte, jen pokud s vámi nikdo nikdy pořádně nepromluví.

Takže jsem Statečného lovce ignoroval a snažil se zprovoznit svůj minitabket. Nechtěl se zapnout, což bylo divné, protože jsem ho těsně před odchodem z domu vypořil z nabíječky.

Uslyšel jsem tiché cinkání. Vytáhl jsem si sluchátka z uší, abych ho lépe rozpoznal. To tiché šumění znělo jako déšť, kovový déšť.

Poté se šumění změnilo v hlasité rány a slyšel jsem, jak pan Reed křičí: „Kriste Ježíši!“ Nato se střecha autobusu na několika místech promáčkla a po jedné hlasité ráně se na čelním skle rozlila pavučina prasklinek. S každým úderem se na skle rozprskly další a další praskliny.

Vyhlédl jsem oknem ven.

Na ulici dopadaly kroupy všech velikostí od mrňavých po děsivě obrovské.

Po silnici kličkovala v protisměru auta. Pan Reed, co si vždycky zachová chladnou hlavu, dupl na plyn

místo na brzdu. Ostatně tak to podle všeho dělali i řidiči ostatních aut.

Náš autobus projel napříč křižovatkou a zajel na parkoviště místního supermarketu Greenway. Parkoviště zelo prázdnotou, vždyť bylo ani ne čtvrt na osm.

Odvrátil jsem se od okna, abych se podíval po Astrid, a v tu chvíli se všechno zpomalilo i zrychlilo zároveň, jak náš autobus sjel po ledových kroupách a roztočil se kolem osy. Zrychlovali jsme a zrychlovali a já měl na jednu žaludek až v krku. Zády jsem se tiskl na okno a o tři vteřiny později jsme narazili do stožáru osvětlení a ozval se děsivý kovový skřípot.

Popadl jsem opěradlo sedadla před sebou, ale vteřinu nato jsem už letěl vzduchem, stejně jako ostatní děcka. Nikdo nekřičel, slyšel jsem jen sténání a duté zvuky dopadů těl.

Padal jsem do strany, ale skončil jsem na střeše. Teprve poté mi došlo, že se autobus převrátil na bok. Ozývalo se skřípění kovu o asfalt. Vzápětí se autobus zastavil.

Kroupy, které dosud byly do střechy autobusu, začaly bít do nás.

Když teď autobus ležel na boku, bušily kroupy skrze roztržštěná boční okna nad námi. Několik spolužáků bylo od krup a skla pomlácených.

Já měl štěstí. Kus ode mě se viklalo opěradlo a já si ho přitáhl nad sebe. Měl jsem tak alespoň malou ochranu před krupobitím.

Ledové kroupy byly snad všech velikostí. Některé připomínaly kuličky, jiné obrovské šutry se šterkem uvězněným uvnitř ledu.

Všichni kolem křičeli a řvali, jak se snažili dostat se pod sedadla, nebo se tiskli ke střeše autobusu, která nyní byla stěnou.

Jako by se přes nás převalovaly další a další vlny kamenů a krup. Jako by někdo do sedadla, pod nímž jsem se ukrýval, mlátil baseballkou.

Sklonil jsem hlavu a vykoukl, abych zjistil, co se stalo s čelním sklem. Skrze bílou oponu krup jsem viděl, jak autobus se žáky základní školy, autobus s Alexem uvnitř, stále jede. Paní Woolyová nezpanikařila, ani neztratila nad vozem kontrolu, jako se to stalo panu Reedovi.

Její autobus právě přejížděl přes parkoviště, mířil přímo do hlavního vchodu Greenwaye.

Paní Woolyová chce vjet přímo do budovy, napadlo mě. Věděl jsem, že dostane děti z dosahu krupobití. A taky že jo. Prorazila autobusem skleněné dveře Greenwaye.

Alex je v bezpečí, pomyslel jsem si. Díkybohu.

Zaslechl jsem smutné plačtivé popotáhnutí. Natáhl jsem se a vykoukl za sedadlo řidiče. Přední část autobusu byla probořená, jak narazila do lampy osvětlení.

To pan Reed vydával ten zvuk. Byl uvězněn za volantem a z hlavy mu tekl proud krve jako mléko z krabice. Brzy ten zvuk utichl. Ale o tom jsem si nedovolil přemýšlet.

Místo toho jsem si prohlédl dveře vozu, které byly nyní zapřené o beton. *Jak se odtud dostaneme?* zamyslel jsem se. Není cesty ven. Střepy čelního skla ležely přes celou kapotu.

Byli jsme v pasti. Uvěznění ve zdemolovaném, na bok převráceném autobusu.

Josie Millerová *zaječela*. Ostatní děcka se instinktivně snažila ukrýt před kroupami, ale Josie jen seděla, kvílela a nesnažila se před deštěm krup schovat.

Byla celá od krve, ale nebyla to její krev, jak jsem si uvědomil, protože se celou dobu snažila někoho vytáhnout zpod dvou vzpříčených sedadel. Vzpomněl jsem

si, že vedle ní seděla Trish. Paže, za kterou Josie tahala, byla ochablá jako špageta a pořád vyklouzávala z Josiina sevření. Trish byla očividně mrtvá, ale Josie si to odmítala přiznat.

V bezpečném úkrytu pod převrácenou sedačkou vytáhl ten kretén Brayden, co se pořád vychloubal, že jeho otec pracuje v NORADu, minitab a začal natáčet, jak ječí Josie tahá za nehybnou paži svou kamarádku.

Pak ji do hlavy uhodila monstrózní ledová kroupa a z rány na tmavém čele začala proudit krev; stékala jí na obličej.

Věděl jsem, že pokud tam Josie zůstane, to krupobití ji zabije.

„Kristepane.“ Brayden upíral pohled na minitab. „Dělej!“

Věděl jsem, že bych se měl pohnout. Pomocť jí. Pohnout se. Pomocť.

Ale mé tělo odmítalo spolupracovat.

Niko se natáhl, popadl Josie za nohy a stáhl ji pod převrácenou sedačku. Prostě jen tak. Natáhl se, chytil ji za nohy a přitáhl si ji k sobě. Držel ji a ona plakala. Vypadali spolu jako pár z hororu.

Jako by Nikův čin prolomil kouzlo. Děcka se najednou snažila dostat se odtud. Astrid se plazila směrem k přední části. Snažila se prokopnout zbytky čelního skla. Viděla, že ležím na zemi pod sedačkou, a zakřičela: „Pomoz mi!“

Jen jsem se jí díval na rty. Na kroužek v nosu. A jak se ty rty pohybují a vytvářejí slova. Chtěl jsem jí odpovědět: „Ne. Odtud se nedostaneme. Musíme zůstat tady, kde se máme jak ukrýt.“ Ale nedokázal jsem ta slova zformulovat.

Vstala a zakřičela na Jakea a lidi kolem něj: „Musíme se dostat do toho obchodu!“

Konečně se mi vrátil hlas. „Nemůžeme jít ven. Ty kroupy nás zabijou!“ Ale Astrid už byla zpátky v zadní části autobusu.

„Co zkusit nouzový východ!“ zakřičel někdo. To už v zadní části Jake tahal za kliku zadních dveří, ale ty se nepohnuly. Na několik minut nastal zmatek, nevím na jak dlouho přesně. Začal jsem se cítit divně. Jako by se mi z hlavy stal obrovský nafukovací balon.

Zaslechl jsem podivný zvuk. Jako pípání, když autobusy couvají. Bylo šílené slyšet to i přes dunění krup a řev dětí.

Píp-píp-píp, jako bychom byli na odpočívadle v národním parku Mesa Verde a právě přistavovali autobus.

Píp-píp-píp, jako by se nic nedělo.

Zamžoural jsem skrze oponu krupobití a spatřil jsem, jak k nám couvá autobus paní Woolyové se žáky základní školy. Na pravém boku byl pořádně poškrábáný a přední část byla probořená, jak autobus narazil do obchodáku. Ale jel si pro nás.

Průzorem, kterým jsem autobus sledoval, se dovnitř valil černý dým. Zakašlal jsem. Vzduch zhoustl. Měl jsem pocit, jako by mé plíce hořely.

Měl bych se vyspat, bylo první, co mě napadlo. Byla to myšlenka tak mocná a logická: teď bych měl jít spát.

Výkřiky dětí zesílily: „Autobus hoří!“ a „Vybouchne to!“ a „Umřeme!“

A já si jen pomyslel, že mají pravdu. Ano, umřeme tu. Ale to je v pořádku. Tak to má být. Umřeme.

Slyšel jsem skřípění. Zvuk kovu, který se třel o kov.

„Snaží se otevřít dveře!“

„Pomozte nám!“

Zavřel jsem oči. Jako bych se nořil pod vodu. Obepínalo mě ospalé teplo. Bylo mi příjemně.

A pak mi přímo do očí zasvítilo ostré světlo. Slyšel jsem, jak paní Woolyová otevřela nouzové dveře. V rukou držela sekeru.

Slyšel jsem, jak křičí:

„Nastupte do toho zatracenýho autobusu!“

2. KAPITOLA

PŘIKRÝVKY

TAK MOC SE MI CHTĚLO SPÁT. VIDĚL JSEM, JAK SE DĚCKA PLAZÍ směrem k paní Woolyové. Pomáhala jim na všechny čtyři a postrkávala je do nouzového východu na boku.

Děti pořád křičely, pomáhaly si navzájem přes převrácená sedadla, uklouzávaly na ledových kroupách zbarvených krví dětí a pana Reeda a možná i motorovým olejem nebo benzínem, možná... ale mně se tak moc chtělo spát.

Byl jsem stále v přední části autobusu, tiskl jsem se k zemi a ten hustý černý dým mě zahalil. Jako by se kolem mě ovíjela chapadla chobotnice.

Niko se plazil uličkou, kontroloval, jestli tu nikdo nezůstal. Byl jsem z větší části pod sedačkou, neviděl mě, dokud se neobrátil k odchodu.

Chtěl jsem mu říct, že budu v pořádku. Že tu jsem spokojený, je mi fajn a že je čas jít spát. Ale bylo obtížné říct ta slova, vydolovat je z hrdla a vyslovit je. Byl jsem příliš mimo.

Niko mě popadl za paže a začal mě vytahovat zpod sedadla.

„Pomoz mi!“ křičel. „Vykopni nohama!“

Snažil jsem se pohnout nohama. Byly tak těžké. Jako bych se snažil zvednout tlapu slonovi. Jako by se mi dolní polovina těla změnila v obrovský pytel plný olova.

Niko lapal po dechu, kouř ještě zhoustl. Jednou rukou mě popadl za vlasy a druhou mi vrazil facku.

„Zapři se nohama, nebo tu umřeš!“ řval na mě.

On mi dal facku! Nemohl jsem tomu uvěřit. Vídáváte to v televizi, ale jakmile to někdo udělá vám, jen překvapeně zíráte.

Ale fungovalo to, ta facka. Probral jsem se. Vracelo se mi vědomí. Byl jsem vzhůru.

Vytáhl jsem se zpod sedadla a vyhrabal se na nohy. Niko mě napůl táhl uličkou, co ani uličkou nebyla, jen prostorem nad sedadly (však víte, autobus byl na boku).

Stále na nás dopadaly kroupy, rozbíjely prosklená okna. Jako by jejich déšť získával určitý vzorec. Malé kroupy, malé kroupy, nato několik pořádných pecek. Slabý, slabý, brutální.

Viděl jsem, jak jedna obrovská kroupa udeřila Nika do ramene, ale on to snad ani nezaregistroval.

Paní Woolyová zacouvala autobusem k našemu tak, aby její přední dveře přímo navazovaly na naše zadní nouzové. Niko mě strčil do průchodu. Paní Woolyová mě vtáhla dovnitř a postrčila do autobusu.

Jake Simonsen mě stáhl do uličky a já zapadl na sedadlo. Vzápětí se mě zmocnila závrať, vidění se mi rozmazalo, a než jsem tomu stihl zabránit, pozvracel jsem Jakea. Jeho. Jakea. Fotbalovou hvězdu. Krále krásných lidí. A ty zvratky, nekecám vám, byly černé jako tér. Ovesná kaše s dehtem.

„Promiň,“ řekl jsem a otřel si pusou.

„To je fuk,“ zamumlal. „Posaď se.“

Autobus paní Woolyové byl v mnohem lepším stavu než náš. Ve stropu byly obrovské promáčkliny. Skrze čelní sklo nebylo téměř nic vidět, jak bylo poseto pavučinami prasklin, a zadní okna byla silou krup vymláčena, ale proti našemu autobusu byl tenhle pravým Air Force One.

Josie se zhroutila proti oknu. Astrid se jí snažila setřít z čela krev. Brayden vytáhl z batohu minitabulku a snažil se ho znovu spustit.

Niko na předním sedadle se rozkašlal.

A to byli všichni.

V autobusu se nacházelo celkem patnáct dětí. Teď jsme tu byli jen Jake, Brayden, Niko, Astrid, Josie a já.

Paní Woolyová nastartovala a vyrazila směrem ke Greenwayi.

Krupobití se měnilo. Stal se z něj těžký mrazivý déšť. Proti krupobití nyní nastalo téměř ticho naplněné jen rovnoměrným šuměním deště.

Říká se, že když posloucháte delší dobu něco hodně hlasitého, třeba jste byli na rockovém koncertu, pak vám v uších zvoní. Tohle bylo soustavné bubnování. Ticho bolelo stejně jako předtím zvuk krupobití.

Rozkašlal jsem se. Potácel jsem se na hraně kašlání a zvracení. Černý maglajz, šedý maglajz, černý maglajz. Teklo mi z nosu. Z očí mi stékaly slzy. Mé tělo se snažilo zbavit se černého kouře.

Náhle vše kolem mě zjasnělo a zoranžovělo. Okna i jejich tenké rámy odrážely zářivé světlo ohně a pak... se ozvala obrovská rána. Náš starý autobus vybuchl.

Během několika vteřin zmizel celý ten kovový obr v plamenech.

„No,“ ozval se Jake, „to bylo těsně.“